

Na břehu rybníka bydlel pod kořenem staré vrby rákosníček Gertík. Žil si docela spokojeně, nic mu nechybělo. Jedna věc ho ale přece jen trápila. Moc rád by se podíval na protější břeh. Zdálo se tam bylo vidět velikou rozložitou vrbu. Možná, že by se pod ní žilo ještě lépe.

Každé ráno si Gertík říkal: „Dneska určitě vyrazím, rybník obejdu a podívám se zblízka na tu vrbu.“ Ale vždycky váhal a váhal, až si to nakonec rozmyslel. Také se trochu bál, že by na té dlouhé cestě zabloudil.

Jednou k rybníku přijelo auto. Vystoupili z něj tatínek s maminkou a za nimi vyskočili dva kluci. Ze střechy auta sundali krásnou modrou kánoj, spustili ji na vodu a vesele jezdili sem a tam. „To je ono!“ řekl si Gertík. „Na kánoj bych se přeplavil na druhý břeh raz, dva.“ A hned si přinesl kousek březové kůry. Na obou koncích kůru zahnul /O/ a doběhl si ještě pro jehličku z borovice, aby měl čím pádlovat. Pak už spustil svou kánoj na vodu. Což o to, plula celkem hezky, ale Gertík na ní za chvíli rozbolela záda. Došel si tedy ještě pro opěrátko /O/. Konečně mohl vyrazit na cestu.

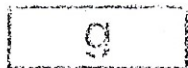
Ujel ale sotva tolik, co by zába doskočila, když se najednou před ním zvedla voda a z ní se vynořila velká hlava. Otvírala pusku, jakoby chtěla kloktat – glo, glo, glo, ale nic nebylo slyšet. Okem přitom ani nemrkla. Byl to kapr Gusta, který se tu asi zrovna rozhlížel po něčem k snědku. Gertík dostal trochu strach. Kapr by ho mohl i spolknout. Dodal si ale odvahy. Přátelsky zamával Gustovi pádlem, představil se a pak zaprosil:

„Jmenuji se Gertík
a není to žertík,
že tu pluji na kánoj,
mně to, prosím, za to stojí.
Na druhý břeh hrozně rád,
chtěl bych se jet podívat.“

Gusta i tentokrát jako by kloktal vodu, otevřel pusku – glo, glo, glo, glo, glo, glo. Pak souhlasně kývl hlavou a už se svým nosem opíral o Gertíkovu kánoj. Tlačil ji nejkratší cestou k protějšímu břehu.

„Je to tu moc hezké, jen co je pravda,“ říkal si Gertík, když si všechno prohlédl. „Snad hezčí než jsem si představoval. Ale doma je přece jen doma.“ Zavolal na kapra Gustu a s ním hurá k chaloupce pod starou vrbou. Z kánoje, která tak dalekou cestu vydržela, si doma udělal pohodlné křeslo /G/. V něm si pak večer co večer snil. O čem? Přece o tom, jak by to mohlo být krásné pod vrbou na protějším břehu.

JAK HUSA GITA MALOVALA GÁBINKU

Na jednom dvorku žila husa Gita, a ta byla v poslední době pořád nějak smutná. Kamarádce slepičce se už podruhé narodila kuřátka, kachna měla kačátka a ona pořád nic. Tolik by si přála mít svá housátka. I jména už pro ně vybrala – pro holčičku Gábinka a pro kluka Gabriel.

Plynuly týdny i měsíce a Gita se nakonec přece jen dočkala. Z vajíčka se jí vyklubala husí holčička. To bylo radosti! Gita hned ukazovala Gábinku slepičce i kachně. Pak si řekla, že by se měla jít se svým prvním housátkem dát vyfotografovat. Vzala Gábinku za křídlo a šly. Jenže pan fotograf nerozuměl, co Gita vlastně chce, když na něj spustila husí řečí to své gá, gá, gá. Dopadlo to nakonec tak, že husí mámu i s dcerkou vystrčil ze dveří ven.

Gita z toho byla moc a moc zklamaná. Usilovně ale přemýšlela, jak by obrázek své Gábinky přece jen získala. Jednou tak spolu šly na odpolední procházku a uviděly na lavičce před domem kluka. Něco si zrovna kreslil. Sedly si s Gábinkou opodál do trávy, aby nerušily. Ale ten kluk si stejně hleděl svého a o husy se nestaral. Za chvíli z ničeho nic vyskočil a utíkal pryč. A představte si! Jednu pastelku a čtvrtku papíru tu nechal ležet.

Gita samou radostí poskočila. Už ví, co udělá. Nakreslí si svoji Gábinku sama. Nejdřív zkusila hlavičku / o /, pak zobáček – to se jí docela povedlo / o /. S krkem to bylo trochu horší / o /, tělíčko vyšlo jen tak tak / g / a nožky se jí na papír nevešly. „No co,“ řekla si, „každá husa je stejně většinu času ve vodě a nožičky stejně nejsou vidět.“ Vzala obrázek a běžela ho ukázat svým kamarádkám na dvůr. Všem se moc líbil.

„Gá. gá. gá. gá – Gábinka,
kreslila ji maminka.
Už jen říci zbývá,
vypadá jak živá.“